

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1924/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Стевановић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, са седиштем у Крагујевцу, ради исплате дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2417/2017 од 11.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2417/2017 од 11.06.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиље, изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 2417/2017 од 11.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 770/2016 од 18.09.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев, којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености обрачунте по бруто принципу, исплати тужилци износ од 6.493,82 динара, са законском затезном каматом од 10.10.2016. године до исплате, као и законску затезну камату за период од 10.12.2013. године до 26.12.2014. године, у износу од 1.928,23 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да на име мање исплаћене новчане накнаде за случај незапослености обрачунате по нето принципу, исплати тужилци износ од 28.520,88 динара, са законском затезном каматом од 10.10.2016. године до исплате, као и законску затезну камату за период од 10.12.2013. године до 26.12.2014. године, у износу од 8.734,03 динара. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 2417/2017 од 11.06.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној, јер су нижестепени судови нашли да је тужена при обрачуна и исплати припадајуће накнаде за случај незапослености поступала у складу са Правним схватањем Врховног касационог суда од 23.01.2017. године, због чега у поступању тужене у овом случају нема неправилног и незаконитог рада, а тиме ни основа за потраживање накнаде штете.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.01.2016. године, а вредност предмета спора је 6.493,82 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе не прелази динарску противвредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају, ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, применом члана 479. став 6. ЗПП, одлучено је да је ревизија тужиле недозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**